

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

נזיר-הריני נזיר		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הריני נזיר לכשיהא לי בן ונזיר מאה יום, נולד לו בן עד שבעים - לא הפסיד כלום, לאחר שבעים - סותר שבעים, שאין תגלחת פחות משלשים יום.												■	טו.
יום שבעים עולה לכאן ולכאן.	רב:											■	טו.
נולד לו עד שבעים - לא הפסיד כלום	תנן:											♣	טו.
ואי סלקא דעתך עולה לכאן ולכאן, איתגורי מיתגר												♣	טו.
אלא, בדין הוא דלא לייתי עד שבעים, ומשום דקתני סיפא אחר שבעים - סותר שבעים, קתני רישא שבעים.												!	טו.
נולד אחר שבעים - סותר שבעים	ת"ש מסיפא:											♣	טו.
מאי אחר? אחר אחר.												!	טו.
אבל אחר ממש מאי? הכי נמי דלא סתר												♣	טו.
אי הכי, מאי איריא דתני נולד עד שבעים לא הפסיד כלום? אפי' אחר שבעים נמי, הא אמרת לא סתך												♣	טו.
אלא ש"מ אחר ממש, וכן מתני' לרב שמע מינה.												♣	טו.
ורב כמאן אמרה לשמעתי?												^	טו.
אילימא כאבא שאול												!	טו.
הקובר את מתו שלשה ימים קודם לרגל - בטלה ממנו גזירת שבעה, שמנה ימים קודם לרגל - בטלה ממנו גזירת שלשים, ומותר לספר ערב הרגל, ואם לא סיפר ערב הרגל - אסור לספר אחר הרגל	דתנן: [ת"ק]											♣	טו.
אפי' לא סיפר קודם הרגל - מותר לספר אחר הרגל, שכשם שמצות שלשה מבטלת גזירת שבעה, כך מצות שבעה מבטלת גזירת ל'	אבא שאול:											♣	טו.
מ"ט דאבא שאול? לאו משום דקסבר: שביעי עולה לכאן ולכאן												!	טו.
דלמא עד כאן לא קאמר אבא שאול - אלא באבילות ז' דרבנן, אבל בנזיר דאורייתא לא												♣	טו.
אלא רב דאמר כר' יוסי												!	טו.
שומרת יום כנגד יום, ששחטו וזרקו עליה בשני שלה ואח"כ ראתה - הרי זו אינה אוכלת, ופטורה מלעשות פסח שני	דתניא, ר' יוסי:											!	טו.
מ"ט דר' יוסי? לאו משום דקסבר: מקצת היום ככולו.												!	טו.
ממאי? ודלמא משום דקסבר: מכאן ולהבא הוא מטמא												♣	טו.
ומי סבר ר' יוסי הכי?												♣	טו.
זב בעל שתי ראיות ששחטו וזרקו עליו בשביעי, וכן שומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה, ואח"כ ראו, אע"פ שמתמאין משכב ומושב למפרע - פטורין מלעשות פסח שני	והתניא, ר' יוסי:											♣	טו.
מאי למפרע? מדרבנן.												!	טו.
הכי נמי מיסתברא, דאי ס"ד מדאורייתא, אמאי פטורין מלעשות פסח שני?												■	טו.
לעולם אימא לך: טומאה דאורייתא, תהום דזיבה התירו.												♣	טו.
ואף רבי אושעיא סבר: למפרע - מדרבנן												■	טו.
זב הרואה בשביעי שלו - סותר את שלפניו	דתניא, רבי אושעיא:											■	טו.
לא נסתור אלא יומו.	ואמר ליה ר' יוחנן:											♣	טו.
מה נפשך? אי סתר, כולהו סתך אי לא סתר, לא נסתור ולא יומן												♣	טו.
אלא אימא: לא נסתור ולא יומו.												♣	טו.
רבי יוסי קאי כותיך	וא"ל: [רבי אושעיא]											■	טו.

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story :מקרא-key	■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

Talmud Navigator

נזיר-הריני נזיר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
מכאן ולהבא מטמא	דאמר: [רבי יוסי]	■	■	■							◇	טו.
והא רבי יוסי למפרע הוא דאמר		?	■								◇	טז.
מאי למפרע? מדרבנן.		!	■								◇	טז.
ורבי יוסי, מכדי סבר מקצת היום ככולו, זבה גמורה דמייתא קרבן היכי משכחת לה? כיון דחזיא בפלגיה דיומא, אידך פלגיה דיומא סליק לה לשימוך						?					◇	טז.
אב"א: דקא שפעה תלתא תלתא יומי בהדי הדדי						!					◇	טז.
ואב"א: דחזיא תלתא יומי סמוך לשקיעת החמה, דלא הואי שהות דלהוי סליק ליה למנינא.						!					◇	טז.
הדרן עלך הריני נזיר.											◇	טז.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מבאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קשיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator													
נזיר-מי שאמר		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר												
מי שאמר הריני נזיר - מגלח יום שלשים ואחד, ואם גילח ליום שלשים - יצא													טז.
הריני נזיר שלשים יום, אם גילח ליום שלשים - לא - יצא.													טז.
מי שנזר שתי נזירות - מגלח את הראשונה יום שלשים ואחד ואת השנייה יום ששים ואחד, ואם גילח את הראשונה יום שלשים - מגלח את השנייה יום ששים, ואם גילח יום ששים חסר אחד - יצא													טז.
על מי שנזר שתי נזירות, שאם גילח את הראשונה יום שלשים - מגלח את השנייה ליום ששים, ואם גילח ליום ששים חסר אחד - יצא, שיום של שלשים עולה לו מן המנין.	וזה עדות העיד רבי פפייס:												טז.
מי שאמר הריני נזיר, נטמא יום שלשים - סותר את הכל	[ת"ק]												טז.
אינו סותר אלא שבעה.	רבי אליעזר:												טז.
הריני נזיר שלשים יום, נטמא יום שלשים - סותר את הכל.													טז.
הריני נזיר מאה יום, נטמא יום מאה - סותר את הכל	[ת"ק]												טז.
אינו סותר אלא שלשים	רבי אליעזר:												טז.
נטמא יום מאה ואחד - סותר שלשים יום	[ת"ק]												טז.
אינו סותר אלא שבעה.	רבי אליעזר:												טז.
מי שאמר הריני נזיר, ונטמא יום שלשים - סותר את הכל	[ת"ק]												טז.
אינו סותר אלא שבעה	רבי אליעזר:												טז.
כל אחר מלאת - שבעה סותר.	קסבר ר"א:												טז.
הריני נזיר שלשים יום, ונטמא יום שלשים - סותר את הכל													טז.
לא פליג ר"א, דאמר שלימין.													טז.
הריני נזיר מאה יום, ונטמא יום מאה - סותר את הכל	[ת"ק]												טז.
אינו סותר אלא שלשים	רבי אליעזר:												טז.
וכולה כדהוינן בה אליבא דבר פדא ורב מתנא.													טז.
מי שנזר והוא בבית הקברות, אפי' היה שם ל' יום - אין עולין לו מן המנין, ואינו מביא קרבן טומאה.													טז.
יצא ונכנס - עולין לו מן המנין, ומביא קרבן טומאה	[ת"ק]												טז.
לא בו ביום, שנאמר: (במדבר ו) והימים הראשונים יפלו, עד שיהו לו ימים ראשונים.	רבי אליעזר:												טז.
מי שנזר והוא בבית הקברות, ר' יוחנן אמר: נזירות חלה עליו	איתמר: [רבי יוחנן]												טז.
אין נזירות חלה עליו.	ריש לקיש:												טז.
ר' יוחנן אמר נזירות חלה עליו	[רבי יוחנן]												טז.
מיתלא תליא וקיימא, כיון דמשכחא טהרה חיילא	סבר: [רבי יוחנן]												טז.
אין נזירות חלה עליו	ריש לקיש:												טז.
אי דדר ואמר חיילא עליה, ואי לא - לא.	[ריש לקיש]												טז.
מי שנזר והוא בבית הקברות, אפי' היה שם שלשים יום - אין עולין מן המנין, ואינו מביא קרבן טומאה	איתיביה ר' יוחנן לר"ל:												טז.
קרבן טומאה הוא דלא מייתי, הא מיחל חיילא עליה													טז.
אינו בתורת טומאה, ואינו בתורת קרבן.	א"ל: [ריש לקיש]												טז.
מי שהיה טמא ונזר - אסור לגלח ולשתות יין וליטמא למתים, ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים - ה"ז סופג את הארבעים	איתיביה: [רבי יוחנן]												טז.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

נזיר-מי שאמר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
אי אמרת בשלמא חיילא, היינו טעמא דסופג את הארבעים, אלא אי אמרת לא חיילא, אמאי סופג את הארבעים?											ז	טז
הכא במאי עסקינן - ביוצא ונכנס.											!	יז
אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא, אלא טמא שנזר - שביעי שלו עולה לו למנין, ונזיר טהור שנטמא - אין שביעי שלו עולה לו למנין	איתיביה: [רבי יוחנן]										ז	יח
ואי ס"ד לא חיילא, אמאי עולה לו מן המנין?											ז	יט
מיחל כ"ע לא פליגי דחיילא, אלא כי פליגי - למלקי	מר בר רב אשי:										!	יז
כיון דחיילא לקי	רבי יוחנן סבר:										!	יח
לא לקי וחיילא.	ור"ל סבר:										!	יח
מי שנזר והוא בבית הקברות, אפילו היה שם שלשים יום - אין עולין לו מן המנין, ואינו מביא קרבן טומאה	איתיביה ר' יוחנן לר"ל:										ז	יח
קרבן טומאה הוא דלא מייתי, הא מילקי לקי עליה											ז	יח
בדין הוא דליתני אינו לוקה, אלא משום דקא בעי למיתנא סיפא:											!	יח
יצא ונכנס - עולה לו מן המנין ומביא קרבן טומאה	[סיפא]										!	יח
אינו מביא קרבן טומאה.	תנא רישא:										!	יח
אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא, אלא שטמא שנזר - שביעי שלו עולה לו מן המנין, ונזיר טהור שנטמא - אין שביעי שלו עולה לו מן המנין	ת"ש:										ז	יח
הא למלקות - זה וזה שוין											ז	יח
לא, לתגלחת זה וזה שוין.	א"ל: [ריש לקיש]										!	יח
אבל לענין מלקות מאי? זה לוקה וזה אינו לוקה, ליתנייה											ז	יח
בתקנתיה קא מיירי, בקלקוליה לא קא מיירי.											!	יח
מי שהיה טמא ונזר - אסור לגלה ולשתות יין, ואם גילה ושתה יין ונטמא למתים - הרי זה סופג את הארבעים	תא שמע:										ז	יח
תיובתא.											!	יח
נזר והוא בבית הקברות, מהו? בעי שהיה למלקות או לא?	בעי רבא:										^	יח
היכי דמי?											^	יח
אילימא דאמרי ליה לא תינזור											!	יח
למה לי שהייה? נזיר טהור מאי טעמא לא בעי שהייה? דקא מתרי ביה, ה"נ קא מתרי ביה											ז	יח
אלא, כגון שנכנס בשידה תיבה ומגדל ובא חבירו ופרע מעליו מעזיבה											!	יח
כי גמירין שהייה - בבית המקדש, אבל אבראי לא, או דלמא לא שנא?											^	יח
תיקו.											!	יח
נזר והוא בבית הקברות, טעון גילוח או לא? כי בעי תגלחת טהור שנטמא - דקא מטמא לנזירותיה, אבל טמא שנזר לא, או דלמא לא שנא?	בעי רב אשי:										^	יח
מי שנזר והוא בבית הקברות, אפילו היה שם שלשים יום - אינו עולה מן המנין, ואינו מביא קרבן טומאה	ת"ש:										ז	יח
קרבן טומאה הוא דלא מייתי, אבל גלוחי בעי.											ז	יח
מה טעם קאמר, מה טעם אינו מביא קרבן טומאה? משום דלא בעי גלוחי.											!	יח

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

נזיר-מי שאמר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא, אלא טמא שנזר - שביעי שלו עולה לו מן המנין, ונזיר טהור שנטמא - אין שביעי שלו עולה לו מן המנין	ת"ש:											יז
מאי לאו הא לתגלחת - זה וזה שוין.												יז
לא, הא למלקות - זה וזה שוין.												יז
אבל תגלחת מאי? זה מגלה וזה אינו מגלה, ליתנייה												יז
תנא שביעי שלו וכל מילי.												יז
אין לי אלא ימי טומאתו שאין עולין לו מן המנין, ימי חלוטו מנין? ודין הוא: מה ימי טומאתו מגלה ומביא קרבן, אף ימי חלוטו מגלה ומביא קרבן, ומה ימי טומאתו אין עולין לו מן המנין, אף ימי חלוטו אין עולין לו מן המנין	ת"ש:											יז
לא, אם אמרת בימי טומאתו - שכן מבטל בהן את הקודמין, לפיכך אין עולין לו מן המנין, תאמר בימי חלוטו - שאינו מבטל את הקודמין, לפיכך עולין לו מן המנין?												יז
אמרת? ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת - אין עולין לו מן המנין, ימי חלוטו שאין ראוי לתגלחת - לא כ"ש שאין עולין לו מן המנין												יז
מאי לאו תגלחת טומאה.												יז
לא, תגלחת טהרה.												יז
הכי נמי מסתברא, דאי ס"ד תגלחת טומאה, ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת?												יז
לא, תגלחת דנזירות קתני.												יח
(במדבר ו) וטמא ראש נזרו, בטהור שנטמא הכתוב מדבר - שהוא טעון העברת שער והבאת ציפורין, ולפטור את הנזיר בקבר - שאין טעון העברת שער והבאת ציפורין	ת"ש:											יח
והלא דברים ק"ו: ומה טהור שנטמא - טעון העברת שער והבאת ציפורין, מי שהיה טמא מתחלה - אינו דין שיהא טעון העברת שער והבאת ציפורין												יח
ת"ל: וטמא ראש נזרו, במי שהיה טהור ונטמא הכתוב מדבר - שיהא טעון העברת שער והבאת ציפורין, ולפטור את הנזיר בקבר, ש"מ.												יח
מאן תנא הא דת"ר:												יח
אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא, אלא שטמא שנזר - שביעי שלו עולה לו מן המנין, ונזיר טהור שנטמא - אין שביעי שלו עולה לו מן המנין?	[תנו רבנן]											יח
רבי היא	רב חסדא:											יח
אין נזירות טהרה חלה אלא עד שמיני	דאמר רבי:											יח
דאי תימא ר' יוסי בר' יהודה היא												יח
נזירות דטהרה משביעי הוא דחיילא.	האמר: [ר' יוסי בר' יהודה]											יח
מאי רבי, ומאי ר' יוסי ברבי יהודה?												יח
(במדבר ו) וקדש את ראשו ביום ההוא - ביום הבאת קרבנותיו, דברי רבי	דתניא: [רבי]											יח
ביום תגלחתו.	ר' יוסי בר' יהודה:											יח
נזיר שנטמא טומאות הרבה - אינו מביא אלא קרבן אחד	והא דתנן:											יח
מאן תנא?												יח
ר' יוסי בר' יהודה היא	רב חסדא:											יח
נזירות טהרה משביעי חיילא	דאמר: [ר' יוסי בר' יהודה]											יח

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
---	--

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מאן דאמר	מימרא											
	ומשכחת לה, כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי, כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן - אינו חייב אלא קרבן אחד דאי תימא דאי רבי היא, אי דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי - כולהו טומאה אריכתא היא, ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני - הרי יצתה שעה שראויה להביא קרבן.										!	◇
	מאי טעמא דרבי?										^	
	אמר קרא: (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש, והדר וקדש את ראשו	[רבי]									!	◇
	ורבי יוסי ברבי יהודה?		ז									
	אם כן, לימא קרא וקדש את ראשו, ביום ההוא למה ליה? אם אינו ענין לשמיני תנהו ענין לשביעי.	[ר' יוסי בר' יהודה]									!	◇
	ורבי נמי הכתיב: ביום ההוא		ז									
	ההוא להכי הוא דאתא, לומר לך, אע"פ שלא הביא קרבנותיו.	אמר לך רבי:									!	◇
	ורב חסדא, מאי דחזקיה לאוקמיה כר' יוסי ברבי יהודה? לוקמה כגון דנטמא דחזיא בליל שמיני, ורבי היא מדלא מוקים לה כרבי, לימא קסבר: ליליא לאו מחוסר זמן הוא										ז	◇
	הא בהא תליא, אי אמרת ליליא מחוסר זמן, אימת מוחזי לקרבן? לצפרא, נזירות נמי לא חיילא עד צפרא ואי אמרת ליליא אינו מחוסר זמן, נזירות טהרה חיילא מאורתא.	רב אדא בר אבהו:									!	◇
	נטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי - אינו מביא אלא קרבן אחד.	גופא:										◇
	נטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני - מביא קרבן על כל אחד ואחד											◇
	מתחיל ומונה מיד, דברי ר' אליעזר	[רבי אליעזר]									◇	◇
	קרבן אחד על הכל, עד שיביא חטאתו. הביא חטאתו ונטמא והביא חטאתו ונטמא - מביא קרבן על כל אחד ואחד. הביא חטאתו ולא הביא אשמו - מונה	חכמים:									◇	◇
	כשם שחטאתו עיכבתו, כן אשמו מעכבו.	ר' ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:									◇	◇
	בשלמא לרבי אליעזר, אמר קרא: (במדבר ו) וקדש את ראשו ביום ההוא, אע"פ שלא הביא קרבנותיו ורבנן ההוא - אע"פ שלא הביא אשמו אלא רבי ישמעאל, ההוא למה ליה?										ז	
	ההוא - אע"פ שלא הביא עולתו.	אמר לך: [רבי ישמעאל]									!	◇
	ורבנן?										ז	
	עולה לא בעי מיעוטא, דורון בעלמא הוא.	[רבנן]									!	◇
	מאי טעמייהו דרבנן?											◇
	(במדבר ו) והזיר לה' את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו לאשם - מה ת"ל? לפי שמצינו שכל אשמות שבתורה שהן מעכבין, יכול אף זה מעכבו? ת"ל: והזיר והביא, אע"פ שלא הביא הזיר	דתניא:									!	◇
	והזיר והביא - אימתי הזיר? בזמן שהביא.	רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:										◇
	מאן תנא להא דת"ר:											^
	אשה שנדרה בנייר ונטמאה, ואח"כ הפר לה בעלה - מביאה חטאת העוף ואינה מביאה עולת העוף?	[ת"ר]										◇
	ר' ישמעאל היא.	רב חסדא:									!	◇
	מאי קסבר?											^
	אי קסבר בעל מיעקר עקר										!	
	חטאת העוף נמי לא ליית?		ז									
	אי קסבר בעל מיגז גיז										!	
	עולת העוף נמי ליית?		ז									
	לעולם קסבר בעל מיעקר עקר, ור' ישמעאל סבר לה כר' אלעזר הקפר										!	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-■</p>
מקרא-key:	

נזיר-מי שאמר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מה ת"ל: (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש? וכי באיזו נפש חטא זה? אלא שציער עצמו מן היין, וק"ו: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה.	דתניא: ר' אלעזר הקפר ברבי:	■	!									יט.
והא בניזיר טמא כתיב, ואנן אפילו נזיר טהור קאמרין		!										יט.
נזיר טהור נמי חוטא הוא, והיינו טעמא דכתיב בניזיר טמא, הואיל ושנה בחטא.	קסבר ר' אלעזר הקפר:	!										יט.
יצא ונכנס - עולין לו מן המנין.												יט.
קתני עולין לו מן המנין, משום דיצא חל עליה נזירות?										!		יט.
כגון שיצא והזה ושנה וטבל.	שמואל:									!		יט.
אלא נכנס הוא דעולין לו מן המנין, לא נכנס אין עולין לו מן המנין?										!		יט.
לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא יצא, אלא אפילו נכנס - עולין לו מן המנין.										!		יט.
מ"ט לא מפרשת לן כהלין מילי?	רב כהנא ורב אסי לרב:									!		יט.
אמינא דלמא לא צריכיתו.	אמר להון: [רב]									!		יט.
לא בו ביום, שנאמר: (במדבר ו) והימים הראשונים יפלו, עד שיהיו ימים ראשונים.	רבי אליעזר:											יט.
לא אמר רבי אליעזר אלא בטמא שנזר, אבל בניזיר טהור שנטמא, אפילו יום אחד - סותר.	עולא:											יט.
מ"ט דר"א? אמר קרא: (במדבר ו) כי טמא נזרו, משום דבטומאה נזר.	רבא:											יט:
הריני נזיר מאה יום ונטמא בתחלת מאה, יכול יהא סותר? ת"ל: והימים הראשונים יפלו, עד שיהו לו ימים ראשונים, וזה אין לו ראשונים.	איתיביה אביי:									!		יט.
נטמא בסוף מאה, יכול יהא סותר? ת"ל: והימים הראשונים יפלו, מכלל דאיכא אחרונים, וזה אין לו אחרונים.										!		יט.
נטמא ביום מאה חסר אחת, יכול לא יהא סותר? ת"ל: והימים הראשונים יפלו, מכלל דאיכא אחרונים, וזה יש לו ראשונים ואחרונים.										!		יט.
והא בטמא שנזר לא מצית אמרת, מדקתני הריני נזיר מאה ונטמא בתחלת מאה, וקתני: עד שיהו לו ימים ראשונים.										!		יט.
תיובתא.												יט.
הלין ימים דקאמרין, דנפק חד ומתחילין תרין, או דלמא דנפקין תרין ומתחילין תלתא?	רב פפא לאביי:											יט.
לא הוה בידיה אתא שייליה לרבא	[אביי]											יט.
יפלו כתיב.	א"ל: [רבא]									!		יט.
ואיצטריך למיכתב ימים, ואיצטריך למיכתב יפלו דאי כתב רחמנא ימים ולא כתב יפלו, ה"א עד דנפקין תרין ועיילין תלתא, כתב רחמנא יפלו ואי כתב יפלו ולא כתב ימים הוה אמינא אפילו חד, כתב רחמנא ימים.												יט.
מי שנזר נזירות הרבה והשלים את נזירותו, ואח"כ בא לארץ, בש"א: נזיר שלשים יום	[בית שמאי]											יט.
נזיר בתחלה.	בית הלל:											יט.
מעשה בהילני המלכה שהלך בנה למלחמה, ואמרה אם יבוא בני מן המלחמה בשלום אהא נזירה שבע שנים, ובא בנה מן המלחמה והיתה נזירה שבע שנים, ובסוף שבע שנים עלתה לארץ, והורוה ב"ה שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות, ובסוף שבע שנים נטמאת, ונמצאת נזירה עשרים ואחת שנה.												יט.
לא היתה נזירה אלא ארבע עשרה שנה.	רבי יהודה:											יט.
קתני רישא, בית שמאי אומרים: נזיר שלשים יום,	[בית שמאי]											יט.
נזיר בתחלה	בית הלל:											יט.
לימא בהא קמיפלגי												יט.
ארץ העמים משום גושה גזרו עליה	דבית שמאי סברי:											יט.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

נזיר-מי שאמר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
משום אוירא גורו עליה	ובית הלל סברי:										!	◊
לא, דכולי עלמא משום גושה גורו עליה											!	◊
בסתם נזירות קניסנא	וב"ש סברי:									◊	!	◊
כי קניסנא - בתחילת נזירות.	וב"ה סברי:									◊	!	◊
מעשה בהילני המלכה וכו'.											◊	<
בשנטמאת וליבא דב"ש, או דלמא בשלא נטמאת וליבא דב"ה?	איבעיא להו:										^	◊
עלתה לארץ, והורוה ב"ה שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות וכו'	ת"ש:										!	◊
ואי ס"ד בשנטמאת וליבא דב"ש, אי הכי, ר' יהודה אומר: לא היתה נזירה אלא י"ד שנה, י"ד שנה ושלישים יום מיבעי ליה.											!	◊
רבי יהודה אומר משום ר' אליעזר, דאמר קרא: (במדבר ו) זאת תורת הנזיר ביום מלאת, התורה אמרה: כי נטמא ביום מלאת, תן לו תורת נזיר.	תניא נמי הכי:										■	■
מי שהיו שתי כיתי עדים מעידות אותו, אלו מעידים שנזיר שנים ואלו מעידים שנזיר חמש, ב"ש אומרים: נחלקה העדות ואין כאן נזירות	[בית שמאי]										◊	■
יש בכלל חמש שנים שיהא נזיר שנים.	בית הלל:										◊	■
מתני' דלא כי האי תנא											■	◊
לא נחלקו ב"ש וב"ה על שתי כיתי עדים, אחת אומרת שנים ואחת אומרת חמש, שיש בכלל חמש שנים, על מה נחלקו?	דתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא:										■	◊
על כת אחת, אחד אומר שנים ואחד אומר חמש, שב"ש אומרים: נחלקה עדותן	[בית שמאי]										◊	■
יש בכלל חמש שנים.	בית הלל:										◊	■
הכל מודים במונה.	רב:										◊	■
מאי קאמר?	רב חמא לרב חסדא:										^	
אילימא אחד אומר חמש ולא שנים ואחד אומר שנים ולא חמש											!	
הא קא מכחשי אהדד?											?	
אלא אחד אומר אחת ושנים ואחד אומר שלש ארבע חמש											!	◊
הא למה לי? השתא יש לומר חמירתא אמר, קילתא לא אמר?											?	◊
אין הכחשה במונה.	אמרי במערבא:										◊	■
הדרן עלך מי שאמר.												◊

disputants- חולקים ♦ **statement- מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
 O מעשה- **story**

challenge- קושיא ⚡
 ^ **question- שאלה**
 ! **answer- תירוץ**
 ■ **proof- ראייה**

מקרא- key:

נזיר-מי שאמר		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא
מי שאמר הריני נזיר, ושמע חבירו ואמר ואני ואני - כולם נזירים, הותר הראשון - הותרו כולן, הותר האחרון - האחרון מותר וכולם אסורין.													■
אמר הריני נזיר, ושמע חבירו ואמר פי כפיו ושערי כשערו - ה"ז נזיר.													■
הריני נזיר, ושמעה אשתו ואמרה ואני - מיפר את שלה ושלו קיים.													■
הריני נזירה, ושמע בעלה ואמר ואני - אינו יכול להפר.													■
הריני נזיר ואת ואמרה אמן - מיפר את שלה ושלו קיים.													■
הריני נזירה ואתה, ואמר אמן - אינו יכול להפר.													■
והוא, שהתפיסו כולן בתוך כדי דיבור. וכמה תוך כדי דיבור? כדי שאלת שלום. וכמה כדי שאלת שלום? כדי שאומר שלום תלמיד לרב.	יתביב ר"ל קמיה דרבי יהודה נשיאה ויתביב וקאמר:												◇
תוב לא שבקת רווחא לתלמידא.	א"ל: [רבי יהודה]												■
מי שאמר הריני נזיר, ושמע חבירו ושהה כדי דבור ואמר ואני - הוא אסור וחבירו מותר. וכמה כדי דבור? כדי שאילת שלום תלמיד לרב.	תניא נמי הכי:												■
לימא מסייעא ליה:													◇
מי שאמר הריני נזיר, ושמע חבירו ואמר ואני ואני ותו לא.	[תנן]												◇
תנא כי רוכלא ליחשיב וליזיל?													◇
וליתיני חד ולשמעינן הכי:													◇
הכי נמי, ומשום דקתני סיפא:													◇
הותר הראשון - הותרו כולן, הותר האחרון - האחרון מותר וכולן אסורין	[סיפא]												■
מכלל דאיכא אמצעי, ומשום הכי קתני ואני ואני.													■
חד בחבריה מיתפיס, או דלמא בקמא מיתפסי?	איבעיא להו:												◇
למאי נפקא מינה?													◇
לאתפסי ומיזל, אי אמרת חד בחבריה מתפיס, מתפסין ואזלין לעולם, ואי אמרת בקמא מתפסי, טפי מכדי דבור לא מתפסין.													◇
מאי?													◇
הריני נזיר, ושמע חבירו ואמר ואני ואני ותו לא מיד, ש"מ: בקמא הוא דמתפסי, דאי ס"ד חד בחבריה מיתפיס, ליתני טובא ואני.	ת"ש:												◇
תנא כי רוכלא ליחשיב וליזיל?													◇
וליתיני חד ולשמעינן כולהון													◇
אידי דקתני: הותר הראשון - הותרו כולן, הותר האחרון - האחרון מותר וכולן אסורין, מכלל דאיכא אמצעי, משום הכי קתני ואני ואני.													◇
הותר הראשון - הותרו כולן	ת"ש:												◇
ראשון הוא דשרו, הא אמצעי לא, ש"מ: בקמא מתפסין.													◇
אימא לך: לעולם חד בחבריה מתפיס, ואידי דבעי מיתנא הותרו כולן, דאי תנא אמצעי איכא ראשון דלא משתרי, משום הכי קתני ראשון.													◇
הותר האחרון - האחרון מותר וכולן אסורין	ת"ש:												◇

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
מעשה-story O

■ **קושיא-challenge** ?
 ^ **שאלה-question**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראיה-proof**

מקרא-key:

נזיר-מי שאמר		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דלא איכא אחרינא בתריה												!	כא
אבל אמצעי דאיכא אחרינא בתריה משתרי, ש"מ: חד בחבריה מתפיס.												?	כא
לעולם אימא לך: בקמא מיתפסין, ומאי אחרון דקתני? אמצעי, ואידי דתנא ראשון תנא אחרון.												!	כא
הותר הראשון - הותרו כולן, הותר האחרון - האחרון מותר וכולן אסורין, הותר אמצעי - הימנו ולמטה מותר, הימנו ולמעלה אסור	ת"ש, דתניא בהדיא:											!	כא
שמע מינה: חד בחבריה מתפיס, שמע מינה.												!	כא
הריני נזיר, ושמע חברי ואמר פי כפיו ושערי כשערו וכו'.												■	כא
משום דאמר פי כפיו ושערי כשערו הרי נזיר?												?	כא
ידי נזירה ורגלי נזירה - לא אמר כלום, ראשי נזירה כבדי נזירה - ה"ז נזיר, זה הכלל: דבר שהנשמה תלויה בו - ה"ז נזיר	ורמינהו:											?	כא
דאמר הכי יעשה פי כפיו מיין ושערי כשערו מלגוז.	רב יהודה:											!	כא
הריני נזירה, ושמע בעלה ואמר ואני - אינו יכול להפר.												■	כא
בעל מיעקר עקר, או דלמא מיגז גיזו?	איבעיא להו:											^	כא
למאי נפקא מינה?												?	כא
לאשה שנדרה בנוזיר, ושמעה חברתה ואמרה ואני, ושמע בעלה של ראשונה והפר לה, אי אמרת מיעקר עקר - ההיא נמי אישתראי, ואי אמרת מיגז גיזו - איהי אישתראי, חברתה אסירא												!	כא
מאי?												^	כא
הריני נזירה, ושמע בעלה ואמר ואני - אינו יכול להפר	ת"ש:											?	כא
ואי ס"ד בעל מיגז גיזו, ליפר לאשתו והוא ליתסך												?	כא
אלא לאו ש"מ: בעל מיעקר עקר.												?	כא
לא, לעולם מיגז גיזו, ובדין הוא דליפר לה, והיינו טעמא דלא מצי מיפר, כיון דאמר לה ואני כמאן דאמר קיים ליכי דמי, אי משתיל אהקמתו - מצי מיפר, ואי לא - לא מצי מיפר.												!	כא
האשה שנדרה בנוזיר והפרישה את בהמתה, ואח"כ הפר לה בעלה, אם שלו היתה הבהמה - תצא ותרעה בעדר, ואם שלה היתה הבהמה - החטאת תמות	ת"ש:											?	כא
ואי ס"ד בעל מיעקר עקר, תיפוק לחולין												?	כא
אלא לאו ש"מ: בעל מיגז גיזו.												?	כא
לעולם אימא לך: בעל מיעקר עקר, והיינו טעמא, כיון דלא צריכה כפרה הות כחטאת שמתו בעליה, וגמירי, דחטאת שמתו בעליה - תמות.												!	כא
האשה שנדרה בנוזיר, והיתה שותה יין ומטמאה למתים - הרי זו סופגת את הארבעים	ת"ש:											?	כא
היכי דמי?												^	כא
אילימא דלא היפר לה בעל												!	כא
צריכא למימר?												?	כא
אלא פשיטא דהיפר לה בעל												!	כא
ואי ס"ד בעל מיעקר עקר, אמאי סופגת ארבעים?												?	כא
אלא לאו ש"מ: בעל מיגז גיזו.												?	כא
לעולם אימא לך: בעל מיעקר עקר												!	כא
ומשום דקתני סיפא:												!	כא

